

САМОІЗОЛЯЦІЯ

Моргунова
Таїсія

АНТИТИВІР2020

САМОІЗОЛЯЦІЯ

Самоізоляція: день 12 (14:44)

Я вирішив вести щоденник. Вже пройшло майже два тижні відтоді, як влада заборонила покидати домівки без належної потреби або собаки. Вперше шкодую, що в мене кіт. Їжі ще вистачає, а, отже, поки що не буду реєструватися в черзі на її доставку.

Самоізоляція: день 14 (01:45)

Не можу заснути через постійні звуки сирен автівок швидкої допомоги. Мене завжди цікавило, про що думають хворі, які зараз там. Напевно, страшно, коли тебе везуть незрозуміло куди, коли все що навкруги – це незнайомі люди, білий колір та гул сирен; коли твоє тіло одночасно величезне та мізерно мале, коли на тебе нібито тисне найважчий компрес у світі... Понаписував усілякої дурні, як завжди, о другій годині ночі.

Самоізоляція: день 23 (09:07)

Грошей вистачить ще десь на три місяці. Вирішив поскаржитися на це котові, але він лише посміявся... якщо ж, звичайно, коти так вміють.

Самоізоляція: день 25 (12:55)

Я почав дивитися телебачення. Вчені кажуть, що ми зараз на піку захворюваності, але все буде добре, всюди лунає гасло «Ми готові!». До чого це вони? Чи можна бути готовим до того, що станеться в майбутньому? Хіба хоч хтось може бути впевненим на сто відсотків у своєму «завтра», чи ми просто віримо, що саме ми головні герої цього серіалу, а тому нас не можна прибрати? Раптовий метеорит, війна, захват інопланетними видами – це все з ряду фантастики, але як ми можемо знати, що наш серіал не в жанрі «сай-фай»? Майбутнє ж не просто так так зветься... О, якраз 4 сезон «Сотні» починається!

Самоізоляція: день 34 (13:24)

Починається літо, у квартирі стає дедалі спекотніше, тому я відкрив вікна. Березова гілка почала нібито щось промовляти до мене шелестом свого листя. Дивно, але серед усіх інтернетних теорій винищення людства я ще не бачив ту, де б рослини, тварини, вода та все живе повставали б проти нас. Краєм ока починаю наглядати за своїм фікусом... Краще віднесу його подалі від гілок берези.

Самоізоляція: день 36 (16:13)

Сьогодні по обіді мій кіт втік від мене на вулицю через відчинене вікно. Дуже заздрю йому.

Самоізоляція: день 40 (12:05)

Мене починає поглинати самотність, після того як я втратив свого єдиного пухнастого співрозмовника. Тепер лише злегка викривлений голос телевізійних програм лунає у моїй квартирі. Він відбивається від гіпсокартонових стін, вдаряється у стелю, розсипається по килиму на підлозі – складає мені компанію. Щоп'ятниці я граю у «Міста» з телеведучим прогнозу погоди. Усе одно, краще, аніж лишатися на самоті зі своїми думками, які усе частіш лишають мене сну, як-от: «Що з нами коїться?», «Коли я знов зможу ходити на роботу?», «Як там кіт?», «Коли відкриють кордони?», «Що приготувати на сніданок?». Ненавиджу риторичні запитання.

Самоізоляція: день 48 (14:26)

Пару днів тому зрозумів, що можна балакати з кур'єрами доставки їжі. Тепер їм виключно фаст-фуд, напевно я вже погладшав на декілька кілограмів.

Самоізоляція: день 51 (12:55)

Замовляв піцу, мені її привезла дуже гарна дівчина, що люб'язно мені посміхнулася, так, як тільки сонце може. А вона на нього схожа: волосся в неї золотаве й футболка була з зайчиками... Треба знову замовити піцу.

Самоізоляція: день 55 (17:44)

Я замовляв ту саму піцу кожного дня, та лише через раз мені посміхалася вдача побачити ту сонячну дівчину. Сьогодні вона спитала в мене, нащо я це роблю так часто, але я не зміг скласти речення до купи, мені хотілося заволати, що, тільки коли я бачу її, відразу забуваю про всі незгоди, про те, що кошти за квартиру скінчуються, що в них піца найдешевша, тому її і замовив вперше, що мати моя чекає на мене, але я не можу до неї приїхати, про те, як сумно мені наодинці – все це розвіялося в повітрі від променів її усмішки, блиску очей, інфрачервоних хвиль її золотавих кучерів. Але все, що я вимовив було: «Ти...». Мені кортіло провалитися під землю. Чому з усього, що я міг вимовити, я вирішив обрати цей злостивий займенник? Та в ту мить, трапилось щось надзвичайне: вона засміялася і я ніби зрозумів, що все моє життя було марним, все вело до цього, очікувало на цю мить. Цей сміх був більш схожий на регіт, але я міг чути лише грайливий плескіт води літнього струмочка.

Самоізоляція: день 56 (06:22)

Я не зміг заснути, адже після того, що трапилось вчора, навіть якось неправильно піддаватися сну – поринати у спокій. Усе чим я є тріпоче, не в змозі більш чекати. Сонце не покепкувала з мене, вона промовила лагідно щось про неділю. Так-так, що вона прийде в неділю і ми зможемо піти гуляти... Але хіба можна виходити... на вулицю? Чи все скінчилось? Мені здається, що я вже і забув, що воно таке: гуляти з кимось з ранку до вечора, поки твої ноги не почнуть нестерпно нити, озиратися навколо перед тим, як перейти дорогу, спотикатися об невміло поставлені бордюри – це все було чи я це вигідав?

Самоізоляція: день 58 (15:00)

Боже, який я боягуз клятий! Вона стоїть там, біля дверей, чекає на мене, а я прибіг сюди, заспокоюватися! Не можу ступити за поріг, мені лячно: в мене тремтять руки й ноги – та що зі мною взагалі таке? Що я як маленька дитина? Найголовніше, що я буду з нею... поки я з нею, нічого поганого не може трапитися, так?... Вона крикнула мені: «Гей, ну, що, ти вже скоро? Не хвилюйся якщо щось забудеш, навіть якщо вікно не зачиниш – все буде добре!»

Все буде добре? Так-так... я їй чомусь вірю. Чого мені боятися, коли вона поряд, вона ж саме Сонце! Навіть якщо щось зле й наблизиться до неї – вона його спопелить! Так-так... все буде добре, я в це вірю.